

Een trainingsproject voor boeren uit Kanjazi

Hoe het begon

In 2011 is een groep leden van de Bonifatiuskerk uit Vries met World Servants naar Kanjazi, Malawi geweest. Deze groep (van jong tot oud) heeft daar een geweldige tijd gehad en klaslokalen en leraren woningen gebouwd. Het geld hiervoor is bij elkaar gebracht door allerlei activiteiten te organiseren.

Ons tweede initiatief

Na afloop van het project is het contact met Kanjazi gebleven. In de jaren erna hebben een aantal leden van onze gemeente in Vries een verzoek van de bevolking van Kanjazi ondersteunt om een schoolvoedsel project op te starten. Veel kinderen gaan in sommige maanden van het jaar niet naar school, omdat er geen voedsel is en ze verzwakt zijn of mee moeten helpen op het land van hun ouders. In de praktijk betekent dat dat kinderen soms maar 1 maaltijd per dag krijgen. Met het schoolvoedsel project bouwt de bevolking met geldelijke steun een keuken en stelt men een stuk grond ter beschikking voor de verbouw van mais en andere gewassen.

Wij hebben middelen ter beschikking gesteld om in een periode van 5 jaar onafhankelijk te worden van steun van buitenaf. In het eerste jaar zijn geld, voedsel, zaad, kunstmest e.d. ter beschikking gesteld. In jaar 2 is er minder ter beschikking gesteld omdat de eerste oogsten er zijn. Zo heeft zich dat opgebouwd. Het resultaat is dat alle kinderen in het dorp Kanjazi, maar ook van daarbuiten op school dagelijks een maaltijd krijgen vanuit dit initiatief.

Het huidige project (2019-2021)

Een trainingsproject voor boeren uit Kanjazi en de omliggende dorpen om hen te leren hoe ze beter om kunnen gaan met hun grond, mest, waterhuishouding en nog een aantal zaken. Op bescheiden basis boekt men met simpele middelen resultaat.

Het trainingsproject is enerzijds een herhaling van de Farming God's Way training. (<https://www.mission2malawi.com/farming-gods-way>). Echter deze training wordt gegeven door medewerkers van het District Agricultural office de zogenaamde Agriculture Extension Development Officers (AEDO's). Die zitten vlak bij de boeren en kunnen de opvolging verzorgen. Hun manier van werken komt in grote lijnen overeen met Farming God's Way. De ervaringen met hen zijn goed.

Mussa, ook werkzaam voor WS en geen onbekende van ons, wil graag trainingen in Kanjazi kunnen doen met zo'n 40 boeren en de leerkrachten. Zo denkt hij meer impact te bereiken in de gemeenschappen. Boeren die meedoen worden geacht 25 kg mais af te staan aan de school voor het maaltijden programma. De leerkrachten doen mee om het geleerde over te dragen op de oudste leerlingen en samen met hen het schoolveld te bewerken. Inmiddels is men al gestart met de trainingen en lijken de eerste resultaten heel hoopvol.

Waarom Kanjazi?

Kanjazi is wel een beetje uniek in de dorpsamenleving in Malawi. Er is een hechte dorpsband, waarbij de dorpsbewoners samenwerken om daardoor een beter en sneller resultaat boeken. Samenwerken is voor ons iets heel gewoons en is ons in het

Westen met de paplepel ingegoten. In Afrika ligt dat door allerlei sociale structuren, geschiedenis e.d. echter heel anders. Samenwerken moet men over het algemeen echt leren en wordt vaak

Zelf hebben we dat aan den lijve ondervonden in ons WS-project. Ook de bouw van de keuken voor de school heeft men samen opgebracht en gebouwd!! Wij hebben nog steeds een band met het dorp en er is met enige regelmaat contact.

Wat heeft men nodig?

Allereerst de betrokkenheid van ons om hun problemen met ons te kunnen delen. De wetenschap dat wij ver weg aan hen denken en hen proberen te helpen, doet al heel veel voor hen. Er is geld nodig voor de trainingen en de materialen. Minimaal € 5000,- voor de trainingen, lesmateriaal en materialen voor hun landbouw (denk aan organische mest, gereedschap e.d.).

Wij vragen uw hulp en hulp aan de kerk van Vries om deze mensen in Kanjazi te helpen, die samen vechten om aan hun eerste levensbehoefte te kunnen voldoen voor hun kinderen, om aan hun eigen toekomst te kunnen bouwen. Voor ons is voedsel, eten een gewoon iets. Voor hen is het een noodzakelijk iets om in leven te blijven. De bevolking van Kanjazi heeft bewezen dat ze door samen te werken hun toekomst kunnen verbeteren. Het blijft echter allemaal zo broos. Wij willen ze een steuntje in de rug geven.

ACHTERGRONDEN EN GESCHIEDENIS

In 2016 was er in Malawi hongersnood. Bij hongersnood denk je al gauw aan gebrek aan voedsel dat beschikbaar is om de bevolking te voeden. Toch lijkt dat het probleem niet te zijn. Als je door Malawi rijdt passeer je langs de weg heel veel mensen die eten te koop aanbieden. Ook de markten lijken ruim voldoende aanbod te hebben. Het aanbod lijkt nog steeds veel groter dan de vraag. Het is geen dringen geblazen voor de 'verkoopkraampjes'. Maar waar gaat het dan wél over? Er is een gebrek aan 'nsima!'

Landbouw

Malawi (met een landoppervlakte van ongeveer 2 x Nederland met ongeveer evenveel inwoners als Nederland) kent slechts 4 steden. De overgrote meerderheid van de bevolking leeft op het platteland en is landbouwer met een eigen stuk grond. Daarop verbouwt men veelal voedselproducten: aardappels, groenten en soms wat fruit. Men doet dat voor eigen gebruik en/of voor de verkoop, zodat men van de opbrengst andere producten kan kopen. Echter, de hoofdmoot bestaat uit het verbouwen van mais. De maiskorrel wordt veelal ontdaan van haar jasje en de witte inhoud van de korrel wordt gemalen, waardoor maismeel ontstaat. Door het meel aan te lengen met water ontstaat een stevige klomp voedsel dat op stopverf lijkt en dat "nsima" wordt genoemd. Dit voedsel is te vergelijken met wat voor ons ons dagelijks brood is. Met dit verschil, dat als men een dag geen nsima heeft gegeten, men naar eigen zeggen (nog) niet gegeten heeft, ondanks de wellicht beschikbare aardappels of rijst. De nsima is een echte maagvuller!

Afhankelijkheid

Voor de oogst in men in grote mate afhankelijk van de weersomstandigheden. Slechts een kwart van de beschikbare landbouwgrond wordt geïrrigeerd (voorzien van water dat op het land wordt (aan)gebracht). Dat betekent dat men in grote mate afhankelijk is van het regenseizoen. Deze begint veelal in december en kan voortduren tot ongeveer mei. Echter,

mede door de opwarming van de aarde worden deze regenperiodes steeds korter. In het seizoen 2014-2015 is de regen ongeveer half december begonnen en is het half februari gestopt. In het zuiden van het land zijn hevige overstromingen geweest en in het noorden was er een tekort aan regen. Gevolg: De oogst viel heel erg tegen en veel voedsel is verloren gegaan. Momenteel zijn er twee zware stormen over Mozambique en Malawi gegaan, met hele slechte gevolgen voor de landbouw; oogsten weggespoeld. Veel stormschade etc.

Het gevolg van de droogte is dat er in april – juni nog voldoende wordt geoogst en verkocht, maar naar mate de tijd tot de volgende oogst verstrijkt de tekorten toenemen. Schaarste leidt tot prijsstijgingen. Een boer, wiens oogst grotendeels is mislukt, heeft dit jaar weinig eigen voedsel en kan derhalve ook niets verkopen, laat staan dat hij een prijs voor de nsima zou kunnen betalen die

3 – 4 keer hoger is dan normaal. Zelfs al zou hij overstappen op aardappels of rijst, dan is ook dat voor hem onbetaalbaar. De boer en zijn gezin behoort tot de groep van de 2,8 miljoen mensen die honger hebben, ondanks het feit dat de markt nog voldoende (alternatieven) te bieden heeft.

Admarc

De boer is afhankelijk van hulp van familie en dorpsgenoten en/of van de overheid of andere hulporganisaties. De overheid stelt arme mensen in staat mais te kopen bij de overheidsorganisatie Admarc. Daar kan men tegen een “normale prijs” maximaal 20 kilo mais per keer kopen (voldoende om 1 persoon 2 weken mee te voeden), mits..... Admarc voldoende voorraad heeft. Hiermee is de boer beland in een door de politiek bepaalde omgeving. De regering stelt dat er voldoende voorraad is, maar de praktijk is dat de rij wachtenden steeds langer wordt.

Oplossing

Hoe kunnen deze problemen worden opgelost? Door voor de korte termijn voor voldoende bevoorrading te zorgen, waarvoor de overheid primaire verantwoordelijkheid draagt. Maar de uiteindelijke oplossing voor deze hongersnood lijkt een langere termijn-oplossing te zijn, waarbij de driekwart van de beschikbare landbouwgrond dat geen irrigatiesysteem kent alsnog hiervan wordt voorzien. Er is voldoende water, er is voldoende landbouwgrond en er zijn voldoende arbeiders. Ook is het verkrijgen van zaden geen probleem, maar de grond is arm en al te veel voorzien van kunstmest (dat overigens ook wordt gesubsidieerd!) dat op de lange(re) termijn schadelijk is voor de grond.

Kortom: zorg ervoor dat:

- het water op het land komt. Hiervoor zijn pompen nodig.
- er voldoende organische mest beschikbaar komt (ook dat is te regelen)
- er voldoende afwisseling is van de te verbouwen gewassen.
- de ontbossing stopt en dat er (fruit- of andere gezonde) bomen worden geplant.
-

In dat geval kan men in Malawi zeker 3 keer per jaar oogsten van hetzelfde land waar nu slecht eenmaal kan worden geoogst als de weersomstandigheden het hebben toegelaten. Daarnaast speelt nog een belangrijke factor een rol, nl. het feit dat de boeren te weinig kennis hebben van irrigatie, organische mest en een goede landbouwopbouw.

Voor een dorp als Kanjazi geldt eigenlijk hetzelfde. Er is geld nodig voor om boeren te trainen hoe ze om moeten gaan met hun grond, hoe ze met eenvoudige middelen kunnen irrigeren en zorgen dat het water langer beschikbaar blijft op hun grond. Door soms hele simpele trainingen kunnen boeren veel meer opbrengst genereren op hun stukje grond.